

ты осжденъ за смърть: „Предадѣ ѿмъ егò да рáспнетсѧ.“ Каква радость! какво тържество на Архыеренты, и на Старциты, и на Фарисейты! колко голѣмо стеченіе на народа, какви гласове! какви кръсци! каквы хѣлы отъ мжжи, жены, стары, млади, рабы, и войны, когато го гледѣхъ натоваренъ съ единъ голѣмъ, и тѣжккъ кръстъ, повлеченъ по сичкыты Іерусалимскы пѣтица обтѣнѣхъ въ потъ, облианъ въ кръви по сичкото тѣло, да възлиза на Голгота, мѣстото на осжденіето! Тѣка нѣма дрѣго ѹтѣшеніе въ печаль-та си, освенъ по рѣганіята; дрѣго лѣкарство въ подвига си освенъ отцетъ; тѣка съ готови войнити, единъ го съзвѣча, дрѣгъ го хвърла отъ горѣ на кръста: тойзи приковава рѣцѣтѣ, онзи позѣтѣ, сичкыти заедно издигнѣватъ кръста, и распнѣтѣ, и въ истото време распнѣватъ дрѣгы два разбойника, единъ отъ десна, дрѣгъ отъ лѣва страна, и като закрѣпихъ въ земѣта мжчилицното дѣрво, тогасъ ѹдвожатъ гласоветы, и хѣленіята: „Дрѣгѣмъ спасѣ, себѣ ли не мѣжетъ спасти!“ „Ѻще ты ѣси царь Іерáилевъ, спаси себѣ.“ Христѣане, които сдѣшате съ просълзены очи, ако азъ приказвамъ толко на кзсо такава достоплачевна покѣсть, простете мѧ! защото волѣзниты, които претѣгли Христовото тѣло въ онѣи жестоко распѣтѣ; скзрѣь-та, която почувствѣва Христовата дѣша въ онова крайне бесчестіе, по тѣнко да раскаже гызыкъ челоѣческый не ѣ възможно. Ный сдѣшамы отъ Свѣщенното Писаніе, че Сампсонъ, когато паднѣхъ въ рѣцѣтѣ на Филистимляниты, които мѣ извадили и дѣтѣтѣ очи, и проводили да го извадѣтъ отъ затвора за да сѧ подигражѣтъ съ него за гавра, той не можелъ да търпи толккъ срамъ, и за това той, като хванѣхъ двѣта стѣлапа, (дирѣци) расклатилъ гы съ сичката си сила, и паднѣло зданіето, и притиснѣло Филистимциты, и него сжщѣмъ, който рѣкълъ: „Нека ѹмре дѣшѣта ми заедно съ иноплеманнициты.“ [Сжд. гл. 16.] Толко тѣжко за челоѣка ѣ, да стане за смѣхъ на своиты си неприѣтели. И единъ Богочелоѣккъ Исусъ прикованъ на единъ кръстъ, като претърпѣ толко волѣзни, колкото (говорѣтъ богословциты) не съ претърпѣли сичкыты свѣты мжченици предъ очиты на единъ безброенъ народъ, който въ волѣзниты отгокара съ подиграваніа, и безчестіа; който въ жаждата мѣ го напоѣва съ отцетъ, и желчь, трѣбѣва да помыслимъ, че той има една скзрѣь горчиѣва, като самата смърть; и това безъ дрѣго, като провиждалъ, дѣмалъ: „Прискѣрѣѣна ѣсть дѣша моѧ до